

Από στόμα σε στόμα

AL DENTE

Κουίζ με δώρο ετήσια συνδρομή

«Διηγήματα; Τα διηγήματα είναι ό,τι τα σορτσάκια σε σχέση με τα παντελόνια για τα αγόρια. Ευκολοφόρετα, αφήνουν ανοικτό το πεδίο στις επιθέσεις του χώματος και στις ηρωικές εξόδους του αίματος, εγκαταλείπονται με περιφρόνηση από τη μία μέρα στην άλλη, αποθηκεύονται και ξαναφορούνται πια μόνο στις διακοπές, ιδίως δε στις κατά παραγγελίαν, ξεχνιόνται χωρίς δάκρυα σ' ένα συρτάρι. Τα μακριά παντελόνια έχουν άλλη χάρη, προσδίδουν κύρος, επισημότητα, γίνονται πολύ πιο εύκολα αποδεκτά. (Ιδίως τα τζιν και τα καλά, όλα μια κοψιά). Γι' αυτό και τα μόνα μικρά παιδιά τού σήμερα, στο λογοτεχνικό σύμπαν (που λένε) δηλαδή, οι ιστολόγοι, γράφουν τα περισσότερα και από τα καλύτερα διηγήματα που γράφτηκαν ποτέ. Η έκδοσή τους άλλωστε είναι πλέον δωρεάν, από κάθε άποψη δωρεάν, και η ανάγνωσή τους πολλαπλάσια και ταχύτερη απ' αυτήν που θα είχαν σε μία οιονεί έντυπη μορφή. Δεν τους γεννιέται κανένας ενδοιασμός για το αν θα συνεχίσουν ή όχι, για το αν θα βρουν αποδέκτες ή όχι. Ο σχολιαστής, επίσης, ο σχολιαστής στα ιστολόγια δεν είναι ένας απλός, ανώνυμος αναγνώστης. Είναι συνομιλητής σου, συμπαίκτης, ο τροφοδότης σου, σε—».

Αυτά εμένα δε με ικανοποιούν,

τώρα που τα διαβάζω, αλλά τι να κάνω. Και αρχικά δεν είχα καμία απολύτως όρεξη να γράψω για τους μπλόγκερ. Οφείλω να το εξομολογηθώ. Είναι παράξενο. Ούτε τώρα έχω. Απλώς... πώς να το πω;... Είναι περίεργο αίσθημα. Μοιάζω κάπως (κι αυτό συμβαίνει εδώ και μισή ώρα περίπου) σα να έχω εγκλωβιστεί σ' ένα κείμενο, σ' ένα σχεδόν ασυνάρτητο κείμενο, σ' αυτό εδώ το ασυνάρτητο κείμενο, που αρχικά αφορούσε υποτίθεται το διήγημα, ή που θα έδειχνε ότι αφορούσε το διήγημα, με την αόριστη πρόθεση μέσα στο μυαλό μου να θύμιζε, να έμοιαζε, να έφερνε κάπως σε διήγημα αυτό το ίδιο, αν το διατυπώνω σωστά, κι αν γίνεται κάτι τέτοιο, πάντως από μένα όχι, εγώ δεν το μπορώ, δεν το ξέρω να το κάνω καθόλου, πράγμα που για κάποιον λόγο είχα βρει τότε (εκείνη τη στιγμή) συναρπαστικό, το να μοιάζει το σχόλιο με διήγημα δηλαδή, αλλά δυστυχώς μόνο για ένα ή δύο δευτερόλεπτα – και μετά σιωπή. Και μετά σιωπή. (Οι λογοτεχνικοί μου ερεθισμοί φθίνουν ολοένα).

Δεν ξέρω τι να υποθέσω. Ή μάλλον υποθέτω πως όλοι οι άλλοι ξέρουν και το κάνουν καλύτερα. Ναι, τώρα δεν ξέρω γιατί το είπα πάλι κι αυτό, αλλά είναι αλήθεια, το υπαινίχθηκα και πιο πάνω, κάποιος βάζει λόγια στο στόμα μου. Και δεν ξέρω, δεν ξέρω, γιατί από φιλοσοφική παιδεία μηδέν, ποιος είμαι τώρα δα, ο υπογεγραμμένος ξέρω γω ή το προϊόν, το αποτέλεσμα μιας ενέργειας ή

Εκείνος; Μ;... Μπερδεύτηκα. Δεν ξέρω. Κι αυτό το μικρό σύμπαν, ο μικρός μου κόσμος (που είναι, ή εμένα μου φαίνεται, πλήρης: έχει κουζίνα, έχει παράθυρο, έχει τα πάντα – αυτό το μικρό πράγμα είναι το μόνο που με ενδιαφέρει εμένα), αυτό το ό,τι τέλος πάντων είναι θα διαρκέσει τάχα αιώνια, ή μόνο τώρα που γράφομαι, που ας πούμε γίνομαι υπάρχει; Θα ζω μ' άλλα λόγια για πάντα μ' αυτά τα συγκεκριμένα ξέφτια σκέψεων, όποια και να 'ναι, δεν έχει σημασία, ή θα σβήσω μια και καλή με ένα save και μετά τίποτα, τίποτα, τίποτα, μόνο σιωπή; Ε; Ή θα 'χει μόνο σιωπή μετά; Είναι ένα ερώτημα στο οποίο δε μπορώ να απαντήσω. (Πάντως πολύ φοβάμαι ότι ισχύει το δεύτερο).

Εκείνος, πάλι τον βλέπω, έχει το μυαλό του αλλού, το μυαλό του πετάει αλλού, και δεν είναι και κανένα άλφα τάξεως μυαλό, πετάει σε ποικίλα πράγματα, σε ταινίες που δεν τις είδανε ποτέ ως το τέλος μαζί (όχι μία ή δύο, περισσότερες), σε μπανάνες για πρωινό, σε πολλά τέτοια πρωινά, στους 120 ηνωμένους σχεδιαστές της μόδας, σ' ένα θεατρικό όπου μία ηθοποιός είχε βάψει το πρόσωπό της μαύρο κι αυτό του 'φερνε γέλια, και το θέατρο ήταν όλο λίγο παράλογο εδώ που τα λέμε (σα να 'χανε πει), πετάει στον επικείμενο κλειδωνα και στην Περσεφόνη που είναι κλεισμένη σ' ένα παλιό στρατόπεδο και παίζει θέατρο σκιών, πράγμα που αν μη τι άλλο είναι μια χαρά ιδέα, σε ένα επικείμενο σιδηροδρομικό ταξίδι, επίσης αν λέγεται κάτι τέτοιο, και σε ένα ακροατήριο ανοικτών ματιών, σε ένα καρδιοχτύπι, σε μία δημόσια εξομολόγηση. Δεν είναι εδώ, και φαίνεται, χτυπάει τα πλήκτρα απομονωμένος σε κάποιο υπόγειο. Μόνο εγώ υπάρχω εδώ και ερευνώ φιλότιμα την αλήθεια.

Λοιπόν, μια ιστορία τώρα, εκατό τα εκατό αληθινή: Ένας τύπος σώρευε, σώρευε

διηγήματα, και διηγήματα πάνω σε διηγήματα, από συλλογές που συνέθετε μόνος του και έστειλε με επιμέλεια και επιμονή σε πολλούς εκδότες, και μετά τις απορρίψεις σώρευε, σώρευε τις συλλογές τη μία πάνω στην άλλη, όπου βέβαια το βιβλίο που κατέληξε να προτείνει στους λίγους εκδότες που είχαν απομείνει στη λίστα ήταν βαρύ και ανοικονόμητο ακόμα και για τον πιο τολμηρό. Που τέτοιος δεν υπάρχει. Και ο άνθρωπος αυτός επέμεινε, και επέμεινε, και επέμεινε, όσο που κουράστηκε πια, και τον κούρασαν και τα διηγήματά του και τα βαρέθηκε και πάψανε πια να του λένε κάτι, κι όχι μόνο αυτό, αλλά πίστεψε κι αυτός, ή μόνο αυτός, ότι οι ιστορίες του ήταν κοντές, ελαφριές, ελλιπείς, κι ότι τους άξιζε να ξεχαστούν ακόμη κι από τον ίδιο, μια και καλή και τελειωτικά. Και πέταξε όλα τα χαρτιά με επιμέλεια στον κάδο ανακύκλωσης. Πράγμα που δε συνέφερε κανέναν εκτός από το περιβάλλον. (Τον ξέρουμε πολλοί τον συγκεκριμένο άνθρωπο).

Παρατηρούμε στο σημείο αυτό ότι τώρα το σχόλιο κάτι λέει για το θέμα του, αν μη τι άλλο αναφέρεται η λέξη *διηγήματα* τρεις φορές, συν μία με τον τύπο *ιστορίες*, τέσσερις. Τι ενδιαφέρον τώρα υπάρχει εδώ; Τι καταφέραμε; Τίποτα. (Εννοείται πως δε θα γράψω για το πώς αντιμετωπίζει ο Εκδοτικός Κόσμος τις συλλογές διηγημάτων, δεν είναι το θέμα μας αυτό). Ενδιαφέρον όμως έχουν μόνο τα μικρά αυτά σύμπαντα, αυτοί οι μικροσκοπικοί κόσμοι με τις γκριζες, στο χρώμα του μελανιού, χαμοζωές, οι λιτοί τρόποι, οι υπαινικτικές ιστορίες, οι γαπωνέζικοι κήποι των λέξεων.

Γι' αυτό τέρμα εδώ.

(Α, στο κουίζ ζητάμε ένα βιβλικό χωρίο).

Κυριάκος Αθανασιάδης